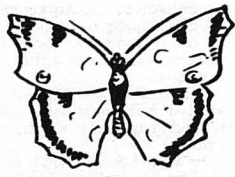

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ή άνθρωπος πού πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχὴ του)

—Είμαι μιὰ σταγὴ κόρη, ἀπάντησε στὸ Μεφιστοφελή τὴν παιδιόσπιτη ἀφελεία ἡ Μαργαρίτα. Τὰ στολιδία καὶ τὰ χρυσαφικά μου φορὰ, δὲν εἶνε δικά μου.

—'Α! ἔκανε μὲ ὑπερηφανοῦς ἠθοῦσά μου ὁ Σατανᾶς. Μὰ δὲν εἶνε μονάχα τὰ χρυσαφικά! Ἐχετε τρόποους τόσο εὐγενικοῦς, τὸ θέλω σας εἶνε τέτοια λὸφιμα!... Ἄς εἶνε... Εἶμαι εὐτυχής, ἀφοῦ μπορῶ νὰ μείνω!

—Λοιπὸν; ῥώθηκε μὲ ἀδμονήν ἡ Μάρθα, τὴν ὁποία δὲν ἐνθουσιαζᾶν διόλου ἡ φιλοφρονησεῖς τοῦ ζένου πρὸς τὴν φίλην της. Τί θέλετε, κύριε;

—Ὁ Μεφιστοφελὴς πῆρε ἕξαφνα θλιμμένον ὕφος καὶ ἀπάντησε, χαμηλώνοντας τὴ φωνή:

—Σὰς φέρνω ἕνα πολὺ δυσάρεστο νέον, κυρία. Ἐλπίζω ὅμως νὰ μὴ με ἀδικήσετε γι' αὐτό. Ὁ ἄντρας σας πῆνε!

—Πῆβανε! φώναξε ἀναθηρῶντας ἡ Μάρθα. Ὡ, συμφορά μου! Πῆβανε ὁ ἄντρας μου!...

Ἐγειρε τὴν ἀγκαλιά τῆς μικρῆς τῆς φίλης καὶ ἄρχισε τὰ ξεφαντὰ καὶ τὰ ἀναφυλλῆτα. Ἡ Μαργαρίτα προσπαθοῦσε τοῦ κάκου νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Συγχρόνως ὁ Μεφιστοφελὴς ἀδμονοῦσε μὲ τὶς ὑπερφολιβεῖς αὐτῆς ἐκδηλώσεις μὲν θλίψεως πού δὲν τοῦ φαίνταν πολὺ εὐλικρινῆς... Στὸ τέλος, ἡ χήρα σήκωσε τὸ κεφάλι της. Καὶ τότε, τὰ δάκρυά της δὲν ἐμποδίσαν τὰ μάτια της νὰ πᾶρουν μιὰ πονηρὴ ἔκφραση.

—Αὐτὸ μονάχα, κύριε; εἶπε. Καὶ δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε ἄλλο;

—Πῶς; ἀποκρίθηκε ὁ Μεφιστοφελὴς. Ὁ ἄντρας σας, πρὶν πῆβανῆ, μοῦ παράγγειλε νὰ ὦσά πᾶν νὰ κανέτε τριακόσιες λειτουργίες γιὰ τὴν ψυχὴ του. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα, ἦρθε μὲ ἀδεία τὴν τσέπη, κυρία μου! Ὁ ἄντρας σας δὲν σὰς ἀφῆσε τίποτε...

—Τί; ἔκανε τότε ἡ χήρα, ὕψωνοντας τὴ φωνή. Οὔτε ἕνα στολιδί, κύριε, οὔτε ἕνα σάλι, οὔτε ἕνα πουγύρι;

—Κυρία μου, τὸ πρᾶγμα, θεσβιωθῆτε, μὲ λυπεῖ πραγματικά. Δὲν φταίει ὁμοῦς ὁ ἄμοιρος. Ἦταν πολὺ δυστυχισμένος... Τὸν παράσχετο στὸ κρεββάτι, ὅπου πῆβανε. «Πῶς μοιά, ἔλεγε, ἀπὸ τὸ αὐτὸ μου, πού ἀφῆσα ἔτσι τὴ δουλειά μου καὶ τὴ γυναίκα μου. Ἄχ, αὐτὴ ἡ θύμησι μου ξεσκίζει τὴν καρδιά. Θὰ ἠμπορέσῃ ποτὲ ἡ γυναίκα μου νὰ μὲ χωρέσῃ;»...

—Καλὸς πού ἦταν! εἶπε συγκινημένη ἡ Μάρθα. Ἄ! Ἄπο καιρὸ τὸν ἔχω χωρῶρεσι!

—«Ἐπειτα ὁμοῦς, ἔλεγε, μάρτυς μου ὁ Θεός, αὐτὴ ἔφταιτε περισσότερο!...» ἐπρόσθεσε ὁ Μεφιστοφελὴς.

—Ψέματα! φώναξε ἡ χήρα, σὸν νὰ τὴν εἶχαν κεντρίσει αὐτὰ τὰ λόγια. Ἀκούσ' ἐκεῖ... Νὰ λήθῃ ψέματα καὶ μπρὸς στὸ θάνατο!

—Ἐχετε δίκην, κυρία μου, ἀπάντησε πονηρῶς ὁ Σατανᾶς. Βέβαια, θὰ παραμιλοῦσε ἀπάνω στὴν ἀγνία του. «Ὅταν ἔφυγα, ἔλεγε, ἀπὸ τὴ Μάλτα, ἡ κρεκαλοῦσος θερμὰ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν γυναίκα μου καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ μου. Καὶ πραγματικά, μὴς κοίθησα ὁ Θεός, γιὰ τὸ πλοῖο μὴς ἔπιασε ἕνα καράβι πού θουβόλουσε ἠθασαυρὸς στὸ μεγάλο Σουλτάνο. Ἡ ἀνδρεία μας πληρώθηκε μὲ τὸ παραπάνω καὶ μοῦ ἔπεσε καὶ μένω γενναῖο μερτικό...»

—'Α! ἔκανε ἡ Μάρθα καὶ τράβηξε τὸ καθισμά της πιὸ κοντὰ τὸν ζένο. Πῶς; Τί; Μὴν τάχει πούβανε κρυμμένα;

—Μπᾶ! ἀπάντησε σκληρῶς ὁ Μεφιστοφελὴς. Πουδὲ ζέρε πού στοῦς τέσσερις ἀνέμουσι τὰ ἔχει σκορπίσει!... Μιὰ ὄρασι γυναίκα τὸν περιποιήθηκε πολὺ τὸν Νεσφότι, ὅπου γυρῶσε ζένος. Ἐβῆθηκε ἀπέναντι του μὲ τὴν ἀγάπη, ὥστε αὐτὸς δὲν τὴ ληρμόνευε ὡς τὸ θάνατό του!...

Φεῖδι, θαρρεῖς, καὶ εἶνε σαγκάσει τὴ χήρα, ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ καταχθόνια λόγια. Ἀνατήρησε ἀγριεμένη.

—Ὁ ἄμιος! φώναξε. Ὁ κλέφτης τὸν παιδιῶν του!... Καὶ τῆς τάφου δὲν ἀπτήνη τῆς στρίγγλας! Τίποτε δὲν ἠμπορέσει νὰ τὸν συγκρατήσῃ στὴν παραλυμένη ζωὴ του!

Ὁ Μεφιστοφελὴς θριαμβεύει. «Ὅλα εἶχαν γίνεσι ὅπως τὰ εἶχε προμελετήσῃ. Κάρφωσε τὰ μάτια του ἐπάνω στὴ Μάρθα καὶ εἶπε ἀργὰ, τονίζοντας τὴν κάθε του λέξι:

—Ναί, αὐτὴ ἡ ζωὴ τὸν ἔφερε, θλίεπε, καὶ στὸν τάφο. Ἄν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σας, θὰ τὸν πενθοῦσα τὸν καιρὸ πού ὀρίζεῖ τὸ ἔθιμο, καὶ στὸ μεσάρι θὰ κυττοῦσα νῆθρω ἄλλο παρηγοριά...

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἀπετόλμησε τὴν ἀποφασιστικὴν πρότασι:

—Ναί, ναί... Σὰς θεσβαιῶνα πῶς ἐγὼ, μ' αὐτὴν τὴ συμφωνία, ἀλλάξω τὴν στιγμή δαγυλιδο μᾶς σας!

Ἡ χήρα σπῆρε ἕνα ναζαρίδιο ἄφους, σὰν μισοπροσθεθλημένη.

—Ὡ, εἶπε. Ὁ κύριος φαίνεται ν' ἀγαπᾶ πολὺ τ' ἀστειά...

Ὁ Σατανᾶς δὲν τὸ θρῆκε ασὸστὸ νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο. Σηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ καπέλλο του στὸ χέρι. «Ετοιμος γιὰ νὰ φύγῃ, γύρισε ἕξαφνα πρὸς τὴ Μαργαρίτα καὶ τῆς πέταξε περιχαρτικά:

—Καὶ εἶς, δεσποσύνη, πῶς εἶνε ἡ καρδιά σας;

—Τί ἐννοεῖς ὁ κύριος; ἔκανε ἡ νέα καὶ κοκκίνισε.

—'Α! τίποτε... ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Σατανᾶς. Σὰς χαίρετώ, κυρίες μου!

Ἐκανε μὴ ὑπόκλισι καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ, στὸ κατώφλι ἐπάνω, ἡ Μάρθα τὸν σταμάτησε.

—Κύριε, τοῦ εἶπε, πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχω ἕνα πιστοπονητικό, πού, πᾶσι καὶ ποτὲ πῆβανε καὶ θάφτηκε ὁ μακαρίτης.

Ἄγαθὸν τὴν τάξι, ζέρετε... Χαμογελοῦσε λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, καὶ ἡ ἔκφρασι τῆς ἔδειχνε καθαρὰ στὸν ζένο, τὴ πραγματικὰ ἐπιθυμοῦσε. Ὁ Μεφιστοφελὴς χαμογέλασε κι' αὐτός.

—Εὐκόλο πράγμα, ἀπάντησε. Μποροῦμε νᾶρθομε μάρτυρες, ἐγὼ καὶ ἕνας φίλος μου. Ἐχω ἕναν φίλο πολὺ καθὼς πρέπει, καὶ γιὰ χάρι σας θὰ τὸν παρουσιάσω στὸ δικαστήριον.

—Ὡ, κανέτέ μου τὴ χάρι...

—Ναί, ναί!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν Μαργαρίτα, πρόσθεσε πονηρὰ:

—Θὰ εἶνε ἐδῶ καὶ ἡ δεσποσύνη; Εἶνε ἕνα λαμπρὸ παιδί ὁ φίλος μου, ἀπὸ καλὸ σπῆτι, μὲ πολλὰ χρήματα, πολυτάξειδος καὶ φέρνεται στίς δεσποσύνας μὲ μεγάλη εὐγένεια...

Ἡ Μαργαρίτα ἔγινε κατακόκκινη. Μὰ ὁ σατανικὸς ἐπισκέπτης χαίροτο πειά, γιὰ νὰ φύγῃ.

Καὶ πῶς του, τὸν προέπεμψε ἡ φωνὴ τῆς χήρας: —'Εδῶ, μένα στὸν κῆπο μου, πῶς ἀπὸ τὸ σπῆτι, θὰ περιεμνοῦμε τοῦς κυρίου τὸ θράβυ!...

Ἡ ψευδομαρτυρία ἔγινε. Πλημμυρισμένος ἀπὸ κατασχόνην, ὁ ἄνθρωπος πού ἦταν σοφὸς καὶ ἐνῆρτος, ἔδωκε ἕνα ψευτικὸ καὶ θλάσθημον ὄρκον. Καὶ ὅταν ἔπεσε τὸ σκοτάδι, πού κρύβει τοὺς ἐνόχους, ἄνθρωπος καὶ Σατανᾶς, τράβηξαν γιὰ τὸ σπῆτι τῆς χήρας...

Ἐτσι, λίγη ὄρα ἀργότερα, στὸν κῆπο τῆς χήρας Σθεφνελάν, δυὸ ζεύγη περπατοῦσαν ἐπάνω-κάτω, σὲ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἦταν ὁ Μεφιστοφελὴς μὲ τὴν Μάρθα καὶ ὁ Φάουστ μὲ τὴν Μαργαρίτα...

Γιὰ πρώτη φορὰ, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε πουλήσῃ στὸ Διάβολο τὴν ψυχὴ του, θρισκόταν μαζὺ μὲ τὸ ἀγνὸ, παρθενικὸ πλάσμα, πού ἦταν μοιροῖα νὰ γίνῃ τὸ θῆμα του. Εἶχε πᾶσι ἐκεῖ, σὰν ἕνα θερμιέμονο κῆνος, πού δὲν ἀποζητοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι. Μὲς ὅταν ἀντίκρουσε τὴν ἀγνήν καὶ ἀθῶα Μαργαρίτα, ἀσθητῶσα ὄρασι καὶ ἐβῆ πρὸς τὸν πλοῖο μου, ἡ Μαργαρίτα, στριμμένη στὸ μαρτύριο του, τοῦ μιλοῦσε μὲ λόγια γεμάτα ἀφέλεια καὶ ἀγνότητα.

Τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴ δουλειά πού ἔκανε σὺ σπῆτι, γιὰ τὴ μητέρα της, γιὰ τὴν ἀδελφοῦλα πού εἶχε καὶ πού πῆβανε μικρῆ, γιὰ τὸν ἀδελφὸ της τὸν στρατιώτη... Ὁ Φάουστ τὴν ἄκουγε, γεμάτος εὐδαιμονία.

—Τὸ αἰσθῶναί, τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ σθῶα κόρη. Ὁ κύριος ταπεινῶναι γιὰ χάρι μου δὲν ἐαυτοῦ του. Καὶ αὐτὸ μὲ ντροπιάσει, ἀλήθεια. Ἐτσι τὸ συνθηρῶν ὄλοι οὐ ζένο... Ἐπὶ καλωῦν τους νὰ νομίζουν ὅλα καλά. Μὰ ἐγὼ τὸ ξέρω... Ἄπο πῶς ἔνας πού ἔχει γυρῶσει τόσο πολλὰ σὰν καὶ σὰς, δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ εὐχαρίστησι στὴ τῶγχῃ μου τὴν ὀμίλια...

Μὰ ὁ Φάουστ τὴν δέικοψε. Κύτταξε μὲ μάτια γεμάτα λατρεία τὸ ὄρασι πρόσωπὸ τῆς καὶ τῆς εἶπε:

—Ὅχι, μὴ μοῦ τὰ λές αὐτὰ, γλυκεῖα Μαργαρίτα. Μιὰ ματιὰ σου, ἀγαπημέναι μου, μιὰ λέξι σου μονάχα, μοῦ λείπει περισσότερα ἀπ' ὅλη τὴ σοφία τοῦ κόσμου!...

Πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔφερε στὸ καὶ χεῖλι του.

—Τί κανέτε! ἐφῶναξ ἡ νέα. Πῶς μπορεῖτε καὶ μοῦ τὸ φιλεῖτε; Εἶνε τὸν ὄρασι καὶ τόσο τραχὺ!...

Ἄντι ν' ἀπαντήσῃ ὁ Φάουστ, κράτησε τὸ λεπτὸ τῆς χεῖρι στὰ χεῖλι του καὶ τῆς τὸ γέμισε μὲ φιλιὰ...

Τῆς ἴδιες στιγμῆς, ἄλλο εἶδος ἀνομιλία γινόταν μὲ τὸ ἄλλο ζεύγος, πού ἔκοβε βόλτες πῶς πέρα.

—Καὶ εἶς, κυρίε μου, ἔλεγε ἡ Μάρθα στὸ Μεφιστοφελή, ταξείδευτε πάντα;

—Τί νὰ κάνῃ κανεῖς ὅταν τὸν σπᾶνγει τὸ καθῆκον, ἀπάντησε ὁ Μεφιστοφελὴς. Μὲ λὴτῃ βέβαια ἀφίνε κανεῖς μερτικοῦς πότους καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ...

—Φυσικά, εἶπε ἡ χήρα μὲ πονηρία. Ὅταν εἶνε κανεῖς νέος,

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η εκρήξεις του μακαρίτη Κανελλίδη. Η επανάστασις που δεν έγινε. Ο Κολοκοτρώνης κ' η Αχλαδοκαμπιτισσες. Γυναικες μιὰ φορά! Ένας πανέμορφος ήρωας του 21. Η εθνική εστία επί 'Οθωμαν. Ο ενθουσιασμός μιὰς Αττικής δεσποίνης. Ο υπηρέτης Γερμανός κ' ο άκαπιτητός συγγενής του. Τι θέσι ήθελες. Η χαριτωμένη απάντησις του Γερμανού, κτλ.

Ο μακαρίτης Πέτρος Κανελλίδης, ιδιοκτήτης και διευθυντής των «Καυρών», έκανε κάποτε σφοδρή αντιπολίτευσι κατά της τότε κυβερνήσεως του Δηληγιάννη.

Ένα πρωί, μάλιστα, οι «Καυροί» εξεδούθησαν με άρθρο επαναστατικό. Το ίδιο βράδυ ξαφνικά πήρε φωτιά κάποιο μαγαζί στην όδον Εδριπιδίου — εκεί κοντά ήσαν και τα γραφεία των «Καυρών» — και άκουστησαν πιστολιές. Την ώρα εκείνη ο Κανελλίδης υπαγόρευε το νέο άρθρο του για την επομένη. Μόλις άκουσε λοιπόν τις πιστολιές, πεταχτηκε άμεσως και φώναξε συρκατηνήμες :

—Ήτανε δομιά!... Ήτανε πάρα πολύ δομιά!...

Ο μακαρίτης είχε νομίσει, άνωστασις τις πιστολιές, πως το δομιά του άρθρου προλάβαινε.....επανάστασις!

Όταν άρχισε η Ελληνική Επανάστασις, ο Κολοκοτρώνης παρηγοιέει στον Αχλαδοκάμπο να του φέρουν τροφές για τους στρατιώτες του και πηγαν και τους.....παράδοσαν, άνδρες και τρόφιμα, στον Κολοκοτρώνη, λέγοντάς του :

—Νά τους άνδρες μας, κ' ο Θωδωράκη, να τους πάρεις στον πόλεμο, κ' αν δεν ειναι παλληκάρια, να βγάλουν τ' άμματα και να τα φορέσουμε μαζί!...

Όταν, στις 12 Ιανουαρίου του 1822, σκοτώθηκε ο Ηλίας Μαυρομάχης, στον Άνεμόμυλο, κοντά στα Σούρα της Ενδοσίας, και οι Τούρκοι πήγαν το κεφάλι του στον Όμηρ Μπέη, τον Καρσινλή, αυτός κούτταξε καλά-καλά το μαυρομάχισιο πρόσωπο του ήρωος, που ήταν ωραίο παλληκάρι και στον άνθ της νεότητός του, κούτταξε τα μαυρά του τα μαλλιά, και ειπε, με μεγάλη λύπη :

—Κρίμα στον άνθρωπο!...

Όταν για πρώτη φορά, κατ' απόφασιν του βασιλέως Όθωνος, κούτταθηκε η 25η Μαρτίου στην Αθήνα, στα 1838, κατέβησαν αντιπροσωπείες από όλα τα χωριά της Αττικής, με τις σημαίες τους, που η περισσότερες ήσαν ή ίδιες σημαίες των άγωνιστών κατ' την Επανάστασι του 1821, όπως και οι περισσότεροι των αντιπροσώπων ήσαν οι ίδιοι οι άγωνιστάι.

Όταν τελείωσε η δοξολογία και χύθησαν οι βασιλείς, που φορούσαν την εθνική στολή, στα προσωαία ανάκτορα, ακολουθούσαν πίσω και ή αντιπροσωπείες, με τα λάβαρα και τις σημαίες τους, τις άποίες έδωσαν μπρός στην είσοδο των ανακτόρων και άρχισαν να χορεύουν στην πλατεία.

Τότε έγινε κάτι, που θυμίζει την άρχαία Σπάρτη.

Η Αθηναία οικοδέσποινα Λέζα, που κούτταξε με τον άλλο κόσμο

εινε άφρατα να γυρίζει εδω κ' εκεί ελεύθερος στον κόσμο. Όταν όμως άδοξισα να γερώνω, για σκεφθίτε... Νά μινη τοπαλλάηκαρο καινεις, να κατεβή γεροντοπαλλάηκαρο στον τάφο.

—Α, ναί! έκανε ο Σατανάς με άκουη μεγαλύτερη πονηρία, τάχα πως τα λόγια της χήρας τον είχαν βάλει σε στοχασμούς. Και η Μάρθα άπετόλημσε πειά να πη έ,τι ειχε από άφες δόλοληρες σχεδιάσει:

—Γι' αυτό, αγαπητή κύριε, να το σκεφθίτε, όσο δεν εινε άκόμα άργά!

—Λοιπόν, έλεγε την ίδια στιγμη ο Φάουστ στη Μαργαρίτα. Με γινώρισε άμέσως, άγγελέ μου, όταν μπήκα εδω, στον κήπο;

—Δέν είδατε; απάντησε η νέα χωρίς διαταγμό. Έρριξα άμέσως τα μάτια κάτω!

Και μου συγχωρείς την άδιακρισία που σου έδειξα, όταν έθγαμεις από την έκκλησίαν;

—Είχα ξαφνιαστή, απάντησε η Μαργαρίτα. Αυτό δεν μου ειχε σουβή ποτέ. Καινεις δεν έχει πη κακό για μένα. «Αχ! έλενα, μιν ειδο τίποτε άπρεπο στο φέρισμό μου; Πως του κατέβηκε να μου φερθί έτσι, σαν να ήμουνα καμια του δρόμου;» Μά, άς το πώ! Δέν ξέρω, κάτι μιλούσε μέσα μου και σας δικαιολογούσε. Και μάλλον τον έαυτό μου, που δεν μπορούσα να σας θυμώσω περισσότερα!...

—Γλυκειά μου άγάπη! φώναξε πανευτυχισμένος ο Φάουστ. Η νέα έσκυψε, έκοψε μιὰ μαργαρίτα και άρχισε να μαδά

ένα-ένα τα φύλλα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

τους χωρικούς που χόρευαν, απεσπάρθη ξαφνικά από το πλήθος, έτρεξε και μπήκε εις κεφάλι του πιο μεγάλου χορευτικού κύκλου και φώναξε :

—Εγώ θα χορέψω περισσότερο απ' όλους σας, γιατί έχασα στον άγωνά τ' αδέρφια μου και τα παιδιά μου!...

Στον άείμνηστο Μητροπολίτη Αθηνών Γερμανό, ένας νεαρός και μαζουρός του συγγενής του έγγραψε και τον παρακαλούσε να του ήσθαι «μιαν άνετον και ήσυχον θέσιν, γράφοντάς του :

«Είμαι τίμιος, φίλησχος και ενάρετος και για τουτό ζητώ μιαν θέσιν ήσυχον και άνετον».

Φαντασθήτε λοιπόν την έκλήξην του τίμιου, φίλησχου και ενάρετου «θεσιστή», όταν έλαβε την απάντησι του σεβασίμου θείου του :

«Νεαρέ άνημιέ μου, λημονείεις ότι ζης εις τόν μάταιον τούτον κόσμον... Γοιούται θέσεις μόνον εις τα...εκροταφεία ύπάρχουν».

Και πρόσθετε παρακάτω :

«Εγώ, τουλάχιστον, μιαν μόνον ήσυχον και άνετον θέσιν γνωρίζω, τόν...τάφον!»

Ο μακαρίτης Εισαγγελέης των Έφετών Ιωάννης Γενεγάλης δεν ήταν μόνον ένας καλός και άδέκαστος δικαστικός, αλλά και ένας καλός.....ποιητής.

Όταν κατ' τις ώρας της αναπαύσεώς του δεν ειχε τί να κάνει, έγγραφε ποιήματα.

Πολλά από τα ποιήματά του αυτά ήσαν και σατιρικά, εις βάρος διαφόρων γυνάστων και φίλων του, τα υπέγραφε δέ ως εξής :

Ο Ιωάννης ο κλεινός, ο των Λαεδαίων άρχηγός.

Έδω εινε άνταξη να κάνουμε μι' έπιγράψησι :

Ο Γενεγάλης κατηγετο από την επαρχίαν Αμυρίου, του Νουού Ρεθύμης, και μάλιστα από το χωριόν Γεωκαί, ένα χωριό ηρό και όρεινό, που ζάνει και θαμιάσια κερμάτα, τα όποια εις Τουρκίας έτρωγαν οι πασάδες και ίσως και οι σουλτάνοι της Κωνσταντινουπόλεως.

Το περιόριον εινε ότι τα κερμάτα αυτά μόνον στο Γεωκαί παραγόμται. Παντού άλλου, όπου θέλησαν να τα μεταφερύσουν η να τα κεντρίσουν, άπέτυχε.

Επανεγνώμθαι στον Γενεγάλη.

Της αυτοκούς λοιπόν της επαρχίας αυτής του Αμυρίου οι άλλοι Κρήτες, άνωστον για ποιος λόγους, παρονόμωσαν ως «Λαεδαίους». Την παρονόμωσαν αιτην άμα άκούον οι άλλοι Αμαριώτες, θυμώσαν πολύ. Άγνωστον από ποι προήθε, τι σημαίνει και γιατί τους την κούλησαν. Ο Γενεγάλης όμως το περπατικόν αυτό έπίθετον της πατρίδος του πήρε ως ψευδώνυμον των σατιρικών του ποιημάτων, εκ των όποιων αναφέρουμεν μερικά.

Νά ένα, παραδειγματός ζώριον, εις βάρος του παλαιού πολιτικού και άλλου, αν δεν άπαύμθαι, ύπουρογού εις προσωρινής κυβερνήσεως Κρήτης, Λεκανίδου :

«Από τα Όρη τα Λευκά, ως που να πιάς στην Ίδη, δεν θα δης άλλον τσελεπή, από τον Λεκανίδη.

Άλλοι τόν λένε φαντασμα, άλλοι νεκρών δραπέτην, εγώ δέ τόν άποκαλώ Βεγγαζιον.....έπατην!

Ο Λεκανίδης ήταν μαριδερός πολύ, άσημος και δεν πρόσχε πολύ το ντύσιμό του.

Νά και ένα άλλο διότιχο, εις βάρος του κ. Λεωνίδα Λιοδάκη, πολιτευτού Κόσιμου και κατόπιν νομάρχου κ.λ.λ., όταν ήταν νομάρχης Σφακιών :

Λεωνίδα, ύπνοτον στρατά, τόν Κισσαμικόν τραπετάρχη.

Και εν ύπερονογράφη :

Χαίρετά μου τόν Βλάχο, που κάνει και τον δικηγόρο, κάτω 'κει στις Βουκολιές, όπου κουνηγεί τις χήρες, μη κ'.....όδες τις κοπελλιές!

Όταν, δηλαδή, η θύμης άγνήνη τη έγναυρί και ίπτενει τον Πήγασσο, δεν τα καταφέρει πάντα άσχημα!...

